

[Vagn Bro.]

hvad der foregår i et udvalg, men når man hører på debatten i dag, så viser det sig, at alle partier — jeg forstod ganske vist ikke den sidste ærede ordfører — er enige om, at vi må have denne udvidelse. Jeg vil skam ikke strides med den højtærede minister, navnlig ikke efter at han slog fast, at man i det lange løb ikke kunne oprettholde denne adskillelse. Så vil jeg hellere sige, at i dag er vi enige. Jeg kan nøjes med at sige, at det største regeringsparti og venstre — og nu har det radikale parti og det konservative parti jo også sluttet sig til det — er i hvert fald ganske enige om, at vi må have en ny ordning og en udvidelse her, og så skal vi såmænd ikke strides om, hvorvidt mit tidligere standpunkt var berettiget. I dag er det altså slået fast, at vi skal finde frem til denne ordning.

Til det ærede medlem hr. Per Hækkerup skal jeg kun sige, at det gør mig ondt, at man, om jeg så må sige, fra det egentlige regeringsparti stadig er noget modvillig. Efter § 6, stk. 5, kan ombudsmanden af egen drift optage en sag til undersøgelse. I så fald gælder de i § 4, stk. 2, nævnte begrænsninger ikke, for så vidt der er tale om krænkelse af væsentlige retlige eller administrative interesser. Her må der også i forhold til de kommunale myndigheder, når det sker under ombudsmandens eget ansvar, være mulighed for at gribe ind, thi man kan slet ikke sammenligne de kommunale råd og folketinget. Vi giver love, men vi administrerer ikke — eller i hvert fald bør vi ikke gøre det. Jeg vil gerne bede det ærede medlem lægge vægt på, at vi giver love; vi gav også hele kommunaloven, og derfor er de kommunale råd i spørgsmålet om krænkelse af væsentlige retlige og administrative interesser noget afledet; de er ikke et selvstændigt lovgivende element. Jeg synes i og for sig, det giver en tilstrækkelig begrænsning, men det er naturligvis noget, vi kan drøfte.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup var så forundret. Jeg kan aldrig rigtig lide, når folk pludselig bliver så forundrede. Det er ofte udtryk for, at de i virkeligheden slet ikke er så forundrede, men gerne vil sige det. Her er sat en begrænsning. Man vil kun have, at ombudsmanden griber ind

dér, hvor folks virkelig retlige interesser spiller ind, og da vil jeg håbe, at det ærede medlem forstår forskellen på folketinget og en kommunal myndighed, den kommunale myndighed, der bl. a. har de høje ministre til at støtte sig. Jeg tror nok, at vi trods alt inden ret længe skal finde en ordning også på dette punkt.

Ninn-Hansen: Den højtærede justitsminister forstod ikke meningen med, at jeg nævnte et tilfælde, hvor en minister havde rettet kritik imod ombudsmandens afgørelse, og sagde, at man kunne ikke regne med, at der altid var fuldstændig tilfredshed med afgørelsen. Jeg har ikke rejst det spørgsmål som et spørgsmål om, hvorvidt der var tilfredshed med afgørelsen eller ej. Jeg nævnte overhovedet ikke den pågældende sag, ja, jeg nævnte ikke den pågældende ministers navn, men den højtærede justitsminister har måske gættet, hvem det var. Det var ikke sagen, der interesserede i denne forbindelse; det, der interesserede, var, at der var et eksempel, og efter min erindring det eneste eksempel, på, at én, der blev kritiseret af ombudsmanden, bagefter kritiserede ombudsmandens afgørelse. Jeg ved ikke, om den højtærede justitsminister vil fastholde den opfattelse, at hvis man ikke er fuldt tilfreds med en afgørelse, skal man bare kritisere afgørelsen. Har den højtærede justitsminister samme opfattelse med hensyn til domstolenes afgørelser? Mener den højtærede justitsminister, at hvis han eller hans ministerium taber en sag ved højesteret, har den højtærede justitsminister fuld ret til bagefter at kritisere højesterets afgørelse? Jeg mener, det vil være urigtigt at gøre det. Jeg har blot i al stilfærdighed villet advare imod konsekvenserne af, at de, de bliver udsat for kritik af ombudsmanden, bagefter mener sig berettiget til at angribe eller kritisere denne afgørelse. Hvis de tjenestemænd, der har haft en sag og truffet en afgørelse, som ombudsmanden kritiserer, bagefter skulle udtale sig om hans afgørelse — og de må have samme ret som den højtærede justitsminister — hvor ville vi så være henne med hele ombudsmandsinstitutionen? Jeg håber i hvert fald ikke, det er den højtærede justitsministers opfattelse, at hvis man ikke er tilfreds med en afgørelse, står det én frit